

Προσφυγή της εταιρίας ICAT FOOD S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Οκτωβρίου 2000

(Υπόθεση T-327/00)

(2000/C 372/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρία ICAT FOOD S.p.A., εκπροσωπούμενη από τους Roberto Delfino, δικηγόρο Γένοβας, Massimo Merola, δικηγόρο Ρώμης, Flora Santaniello, δικηγόρο Lecce, και Daniele P. Domenicucci, δικηγόρο Πεσκάρας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert I, άσκησε στις 20 Οκτωβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση C(2000) 1612 της 19ης Ιουνίου 2000, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε αίτημα περί μη εισπράξεως εκ των υστέρων, δυνάμει του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Κοινοτικού Τελωνειακού Κώδικα, δασμών σχετικών με την εισαγωγή τριών παρτίδων τόνου από την Τουρκία, που εισήχθησαν με τα φορτωτικά έγγραφα IM4 αριθ. 548/P της 8ης Σεπτεμβρίου 1995, 866/E της 9ης Ιανουαρίου 1996 και 2656/H της 24ης Ιανουαρίου 1996·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή αφορά την εκ μέρους των κοινοτικών αρχών αμφισβήτηση των πιστοποιητικών ATR.1 που εκδόθηκαν στην Τουρκία σχετικά με τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία, από το τελωνείο της Γένοβας, τριών παρτίδων τόνου αγορασθεισών από την τουρκική επιχείρηση Kervitas. Η αμφισβήτηση αυτή στηρίχθηκε στον ισχυρισμό ότι μεγάλο μέρος των πρώτων υλών που χρησιμοποιήθηκαν κατά την παρασκευή των εξαχθέντων προϊόντων δεν ήταν αποκλειστικώς τουρκικής προελεύσεως και ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις δεν είχαν προβεί στον φυσικό χωρισμό των πρώτων υλών τουρκικής προελεύσεως από τις άλλες πρώτες ύλες.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Κοινοτικού Τελωνειακού Κώδικα, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολόγησεως που προβλέπεται στο άρθρο 253 της Συνθήκης ΕΚ.

Όσον αφορά το άρθρο 220 του Κοινοτικού Τελωνειακού Κώδικα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η εκ των υστέρων επιβολή δασμών είναι βάσιμη (πράγμα τουλάχιστον αμφίβολο) και ότι οι τουρκικές αρχές διέπραξαν λάθος κατά την έκδοση του πιστοποιητικού προελεύσεως, το λάθος αυτό θα πρέπει να χαρακτηριστεί ως «διαδικαστικό λάθος».

Συγκεκριμένα, οι εν λόγω αρχές δέχθηκαν ως έγκυρα τα εκδοθέντα πιστοποιητικά ATR.1, πράγμα το οποίο αποδεικνύει ότι δεν οδηγήθηκαν σε σφάλμα εξ αιτίας παραπλανητικής δηλώσεως εκ μέρους των εξαγωγικών επιχειρήσεων. Καταρρίπτεται, ως εκ τούτου, το κύριο επιχείρημα της Επιτροπής ότι, στην παρούσα περίπτωση, δεν υπήρξε «διαδικαστικό λάθος» εκ μέρους των εν λόγω αρχών.

Η Επιτροπή εμμέσως μόνον αμφισβήτησε το κατά πόσον πληρούνταν οι άλλες δύο προϋποθέσεις του άρθρου 222.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί σφάλματος ερμηνείας του κανόνα περί απαγορεύσεως της αναμείξεως των προϊόντων, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η πεποίθηση της Επιτροπής ότι δεν επιτρεπόταν η ανάμειξη τουρκικών και κοινοτικών εμπορευμάτων οδήγησε τους κοινοτικούς επιθεωρητές να παραλείψουν να υπολογίσουν το ποσοστό της πρώτης ύλης προελεύσεως τρίτων χωρών και να εξετάσουν σε ποιο βαθμό, ενδεχομένως, το ποσοστό αυτό υπερέβενε το όριο ανοχής (10 %) που προβλέπεται από την απόφαση του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας.

Προσφυγή του Mario Costacurta κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2000

(Υπόθεση T-328/00)

(2000/C 372/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Mario Costacurta, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Marc Petit, δικηγόρο Λουξεμβούργου, άσκησε στις 24 Οκτωβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη σιωπηρή, απορριπτική της από 6 Ιουνίου 2000 αιτήσεώς του απόφαση,
- να διατάξει την επανατοποθέτηση του προσφεύγοντος σε τρίτη χώρα από 1ης Σεπτεμβρίου 2000, σύμφωνα με το άρθρο 3 του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ,
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σε όλα τα δικαστικά έξοδα,
- προσφεύγων επιφυλάσσεται ως προς κάθε άλλο δικαίωμα, ισχυρισμό και μέσο παροχής εννόμου προστασίας, ιδίως όσον αφορά την αποκατάσταση της ζημίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, που υπηρετεί στην Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, βάλλει κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του περί τοποθετήσεώς του σε τρίτη χώρα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του παραρτήματος Χ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι κατά μεγάλο μέρος όμοια με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-202/00.

Προσφυγή της επιχειρήσεως Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 2000

(Υπόθεση T-329/00)

(2000/C 372/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH, Troisdorf (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Dietrich Ehle, του δικηγορικού γραφείου Ehle & Schiller, Κολωνία (Γερμανία), άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Οκτωβρίου 2000 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C (2000) 2207 τελική, της 25ης Ιουλίου 2000 (REM 49/99),
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της προσφυγής είναι η απόφαση της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 2000, με την οποία αυτή απέρριψε το αίτημα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να διαγράψει οφειλόμενους από την προσφεύγουσα εισαγωγικούς δασμούς για την εισαγωγή βοείου κρέατος δυνάμει του άρθρου 13 του 1430/79⁽¹⁾. Η Επιτροπή διατυπώνει στην προσβαλλόμενη απόφαση την άποψη ότι οι επιμέρους άδειες που κατέθεσε η προσφεύγουσα κατά τον εκτελωνισμό ήταν πλαστές. Οι πλαστές άδειες εμπίπτουν στον τομέα του επιχειρηματικού κινδύνου της προσφεύγουσας. Εκ μέρους των ισπανικών αρχών, οι οποίες εξέδωσαν τις άδειες, και της Επιτροπής, δεν υπήρξε καμία πλημμέλεια και επομένως δεν υπήρξε υπήρβαση των ορίων του φυσιολογικού επιχειρηματικού κινδύνου που συνδέεται με την εισαγωγή εμπορευμάτων υποκειμένων σε μειωμένους δασμούς.

Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι στον φάκελο που της γνωστοποίησε δεν περιλαμβάνονταν όλα τα σχετικά έγγραφα. Εξάλλου, λόγω της πλημμελούς συμπεριφοράς των ισπανικών αρχών και της Επιτροπής, ιδίως στον τομέα της διαχειρίσεως των ποσοστώσεων, συντρέχουν ιδιαίτερες συνθήκες κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού. Πάντως, ως προς την προβαλλόμενη πλαστότητα των αδειών δεν προσκομίστηκαν αποδείξεις ούτε πειστικές ενδείξεις. Εξάλλου, η Επιτροπή εξέθεσε ελλιπώς τα πραγματικά περιστατικά.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων της διαγραφής χρέους εισαγωγικών εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162).

Προσφυγή των Stefano Cocchi και Evi Hainz κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Οκτωβρίου 2000

(Υπόθεση T-330/00)

(2000/C 372/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι Stefano Cocchi και Evi Hainz, κάτοικοι Ιταλίας, εκπροσωπούμενοι από τους Georges Vandersanden και Laure Levi, δικηγόρους Βρυξελλών, άσκησαν στις 26 Οκτωβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τις αποφάσεις της Αρμόδιας Αρχής για τη Σύναψη Συμβάσεων (ΑΑΣΣ) της 16ης Μαρτίου 2000 και της 22ας Φεβρουαρίου 2000 να μην εξετάσει την υποψηφιότητα των προσφευγόντων για τις θέσεις που κηρύχθηκαν κενές με τις ανακοινώσεις κενής θέσης, COM/R/5530/00, της 24ης Φεβρουαρίου 2000, και COM/R/5500/00, της 24ης Ιανουαρίου 2000, αντιστοίχως, και, επικουρικός, να ακυρώσει τις εν λόγω ανακοινώσεις κενής θέσης·
- να ακυρώσει τις περί διορισμού αποφάσεις που έλαβε η ΑΑΣΣ σε άγνωστη ημερομηνία, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως που κινήθηκε με τις εν λόγω δύο ανακοινώσεις κενής θέσεως·
- να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει το ποσό του ενός ευρώ ως αποζημίωση για τη ζημία που προκλήθηκε από την εν λόγω απόφαση, ποσό το οποίο καθορίζεται ex-aequo et bono και προσωρινώς·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.